

Sygn. akt II AKa 16/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 czerwca 2021 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SA Dorota Rostankowska (spr.)

Sędziowie: SA Andrzej Czarnota

SA Wojciech Andruszkiewicz

SA Andrzej Rydzewski

SA Krzysztof Noskowicz

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Joanna Tomaszewska

przy udziale Prokuratora Prokuratury (...)w C.J. G.

po rozpoznaniu w dniach 7 maja 2021r., 24 maja 2021r. i 9 czerwca 2021 r.

sprawy

A. P., s. E., ur. (...) w C.

oskarżonego z art. 148 § 2 pkt. 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

I. K., s. E., ur. (...) w C.

oskarżonego z art. 148 § 2 pkt. 1 k.k.; art. 157 § 2 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońców oskarżonych od wyroku Sądu Okręgowego w Słupsku z dnia 30 lipca 2020 r., sygn. akt **II K 66/19**

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k.:

1. w ramach czynu przypisanego oskarżonym w pkt. 1 z jego opisu eliminuje działanie ze szczególnym okrucieństwem, przyjmuje, że oskarżeni działali z zamiarem ewentualnym, czyn przypisany oskarżonemu A. P. kwalifikuje z art.148 § 1 kk w zw. z art.64 § 1 kk, czyn przypisany oskarżonemu I. K. kwalifikuje z art.148 § 1 kk i za to na mocy art. 148 § 1 kk wymierza im kary po 15 (piętnaście) lat pozbawienia wolności,

2. uchyla pkt 3 wyroku;

II. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w pozostałej części;

III. na mocy art. 85 § 1 kk i art. 86 § 1 kk orzeczone wobec oskarżonego I. K. jednostkowe kary pozbawienia wolności łączy i wymierza karę łączną 15 (piętnastu) lat pozbawienia wolności;

IV. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. L. i adw. M. K. – Kancelarie Adwokackie w S. kwoty po 1033, 20 (jeden tysiąc trzydzieści trzy złote 20/100) brutto tytułem zwrotu kosztów obrony z urzędu udzielonej odpowiednio

oskarżonym: A. P. i I. K. w postępowaniu odwoławczym, a nadto na rzecz adw. M. K. 682 (sześćset osiemdziesiąt dwa) złote tytułem zwrotu kosztów dojazdu na rozprawę odwoławczą;

V. zwalnia oskarżonych od opłat za postępowanie odwoławcze a jego wydatkami obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 16/21
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1CZEŚĆ WSTĘPNA		

0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego w Słupsku z 30 lipca 2020r. w sprawie II K 66/19

0.11.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

0.11.3. Granice zaskarżenia

0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.11.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność	

	kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

0.11.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

1Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

0.12.1. Ustalenie faktów

0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
1. 2.		A. P. I. K.	1. mechanizm powstania i skutki obrażeń doznanych przez pokrzywdzonego Z. C. 2. opinie o oskarżonych z jednostki penitencjarnej 3. opinie sądowo –	1. opinia uzupełniająca biegłej J. W. 2. opinie nadesłane z Aresztu Śledczego w G. 3. opinie biegłej J. M.	1. 1900-1902 2. 1926-1933 3. 1888-1898

			psychologiczne o oskarżonych		
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
		Nie dotyczy			

0.12.2. Ocena dowodów

0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
	<ol style="list-style-type: none"> 1. Opinia uzupełniająca biegłej J. W. 2. opinie o oskarżonych z jednostki penitencjarnej 3. opinie sądowno – psychologiczne o oskarżonych 	<ol style="list-style-type: none"> 1. opinia jest w pełni wiarygodna, sporządzona przez biegłą mającą duże doświadczenie w tego typu sprawach 2. opinie są sporządzone przez administrację jednostki penitencjarnej, brak jest podstaw do kwestionowania ich wiarygodności 3. opinie są w pełni wiarygodne, sporządzone przez biegłą mającą duże doświadczenie w tego typu sprawach

0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz	
--	--

niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiążle o powodach nieuwzględnienia dowodu
	Nie dotyczy	Nie dotyczy

1STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp	Zarzuty	
	<p>Apelacja obrońcy oskarżonego A. P.</p> <p>1) obraza przepisów postępowania art.4 k. p. k art.7 k.p.k. w zw. z art. 410 k. p. k i 424 k. p. k mająca wpływ na treść orzeczenia przez :</p> <p>a) wadliwe przyjęcie okoliczności mających świadczyć o posiadanym przez oskarżonego A. P. zamiarze bezpośrednim pozbawienia życia pokrzywdzonego Z. C. podczas gdy były to okoliczności immanentnie związane z obejmowanym przez niego zamiarem dokonania pobicia,</p> <p>b) dowolna a nie swobodna ocena zebranego materiału dowodowego oparta na pobieżnej analizie dowodu z wywiadu kuratora zawodowego w miejscu zamieszkania oskarżonego, stanowiąca pozytywny prognostyk procesu resocjalizacyjnego mający wpływ na wymiar kary,</p> <p>c) wymierzenie rażąco wysokiej kary oskarżonemu A. P., która jest nieadekwatna do stopnia społecznej szkodliwości czynu popełnienia przestępstwa pobicia ze skutkiem śmiertelnym.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

**Apelacja obrońcy oskarżonego
I. K..**

I. obraza przepisów postępowania, mająca istotny wpływ na treść orzeczenia, to jest:

1. naruszenie art. 170 § 1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 201 kpk, 167 kpk oraz art. 2§2 kpk poprzez oddalenie wniosku dowodowego o dopuszczenie dowodu z uzupełniającej opinii sądowo-lekarskiej na okoliczność czy opisywane przez świadków uderzenie kijem od szczotki mogło spowodować tak poważne obrażenia klatki piersiowej pokrzywdzonego, których konsekwencją miał być jego zgon oraz czy opisywany przez świadków sposób działania każdego z oskarżonych (wspólnie i z osobna) mógł spowodować tak poważne obrażenia klatki piersiowej, których następstwem była niewydolność krążeniowo-oddechowa i w konsekwencji śmierć pokrzywdzonego jak również w celu ustalenia chwili zgonu pokrzywdzonego, ewentualnie czasu jaki minął od chwili zadania ciosów do chwili zgonu;

podczas gdy ustalenie tych okoliczności miało kluczowe znaczenie w kwestii ustalenia odpowiedzialności za śmierć pokrzywdzonego, zaś potrzeba zgłoszenia tego wniosku wynikła z treści zeznań świadków składanych już podczas rozprawy, a zatem wniosek ten nie był spóźniony, a ponadto okoliczność, która miała zostać udowodniona ma istotne znaczenie dla ustalenia czy został popełniony czyn zabroniony oraz jakie stanowi on przestępstwo, a co za tym idzie Sąd winien tę okoliczność ustalić również z urzędu, a nie oddalać wniosku dowodowy, albowiem opinia lekarska złożona

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

do sprawy jest niepełna i nie zawiera oceny sposobu działania oskarżonego; powyższe naruszenie przepisów postępowania mogło mieć istotne znaczenie dla wydanego w sprawie wyroku, albowiem zachodzą poważne wątpliwości, czy działanie I. K. w zakresie jego indywidualnych działań, jak również wspólnie z A. P., mogło spowodować zgon pokrzywdzonego, a co za tym idzie czy nie doszło do błędu w przypisaniu oskarżonemu zarzucanego mu czynu, polegającego na pozbawieniu życia Z. C.;

2. art. 7 kpk w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 kpk poprzez ocenę materiału dowodowego z naruszeniem zasad logiki i doświadczenia życiowego, o czym również świadczy sporządzone przez Sąd uzasadnienie, które wskazuje brak rozważenia całości zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, skutkiem czego jest brak precyzyjnych i jednoznacznych ustaleń w sprawie, w tym zakresie należy wskazać na:

a) błędną ocenę jako wiarygodnych „co do zasady” zeznań świadka R. T. mimo ich wewnętrznej niespójności wynikającej z dużego stopnia nietrzeźwości tego świadka („miałem już niezłą fagę”), który to świadek podaje różne wersje odnośnie ilości osób mających brać udział w biciu pokrzywdzonego, powodów tego działania, przebiegu samego zdarzenia oraz jego zakończenia ze szczególnym uwzględnieniem ilości osób opuszczających pomieszczenie po byłym komisie samochodowym oraz powodów braku udzielenia pokrzywdzonemu pomocy przez tego świadka,

b) błędne uznanie za wiarygodnych „w zasadniczej części” zeznań

świadka M. G., która (pomijając już spekulacje Sądu I instancji na temat różnej perspektywy obserwacji zdarzenia przez M. G. i R. T.) zasadniczo odmiennie opisała przebieg zdarzenia, gdzie najbardziej utkwilo jej w pamięci rozbijanie płytek ceramicznych na głowie pokrzywdzonego przez oskarżonych (wymieniane jako początek zdarzenia), a zadawanie ciosów kijem przypisywała wyłącznie A. P., zaś z jej zeznań w żaden sposób nie wynika, by oskarżony I. K. zadał pokrzywdzonemu jakiegokolwiek ciosy w okolicy klatki piersiowej, które zdaniem biegłej spowodowały śmierć pokrzywdzonego,

c) błędne uznanie za wiarygodnych „w zasadniczej części” zeznań świadka P. S., który podawał odmienną wersję zdarzeń od pozostałych świadków zwłaszcza w odniesieniu do początku zdarzenia, co zdaniem Sądu I instancji musi świadczyć o jego obecności w momencie zdarzenia, a zdaniem obrony może być jedynie wtórnym przekazem informacji przekazywanych przez R. T., którego percepcja była mocno zaburzona ilością spożytego alkoholu,

d) błędną ocenę jako niewiarygodnych wyjaśnień oskarżonego I. K., który wyjaśniał, iż zastał pokrzywdzonego już leżącego przykrytego dużą poduszką, a R. T. miał krew na rękach, lecz był do tego stopnia nietrzeźwy, że „nie szło się z nim było dogadać”, przy jednoczesnym niejasnościach w zeznaniach R. T., który widział więcej sprawców pobicia pokrzywdzonego, niż tylko oskarżonych K. i P., dotykał zakrwawionej twarzy pokrzywdzonego i z

nieznanych powodów zwlekał długo z udzieleniem pomocy pokrzywdzonemu, którym miał w jego obecności przez dłuższy czas „charczeć”.

Powyższe błędy w ocenie zeznań i wyjaśnień skutkowały błędnymi ustaleniami, że oskarżeni wspólnie i w porozumieniu dopuścili się zabójstwa pokrzywdzonego Z. C., podczas gdy prawidłowa ocena dowodów winna skutkować oceną, że w sprawie nie ma dowodów, które pozwalają ustalić, że to oskarżeni spowodowali śmierć pokrzywdzonego.

II. Błędy w ustaleniach faktycznych polegające na:

1. błędnym ustaleniu, że oskarżony I. K. dopuścił się przestępstwa zabójstwa w zamiarze bezpośrednim podczas gdy ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika co najwyżej, że brał udział w pobiciu pokrzywdzonego, lecz zadane przez niego obrażenia nie doprowadziły do zgonu pokrzywdzonego, a dodatkowo z zeznań świadków wynika, iż oskarżeni dokonali co prawda dotkliwego pobicia pokrzywdzonego, lecz żadne z ich działań nie miało na celu bezpośredniego pozbawienia życia pokrzywdzonego, bowiem każdy z opisanych w działaniu oskarżonych narzędzi (kafelki, uszczelka, nóż, kij) mógł zostać użyty w sposób bardziej efektywny dla osiągnięcia celu w postaci pozbawienia życia pokrzywdzonego, tymczasem kafelki były rozbijane płaską stroną na głowie pokrzywdzonego, uszczelka była użyta w celu podduszania, a nóż tylko skaleczenia pokrzywdzonego. Uderzenia lekkim kijem od szczotki (który uległ złamaniu) przez oskarżonego A. P. również nie mogą

być w sposób obiektywny uważane za stanowiące duże zagrożenie dla życia pokrzywdzonego, tym bardziej, że Sąd oddalił wniosek dowodowy obrony o przeprowadzenie uzupełniającej opinii biegłego również w zakresie wyjaśnienia, czy opisane w opinii śmiertelne obrażenia mogły być wynikiem działania tego konkretnego kija, którym najpierw miał posłużyć się A. P., a po złamaniu tego kija I. K. zadając R. T. niegroźne obrażenia. Zatem w żadnym wypadku nie mogło być mowy o działaniu oskarżonego I. K. z zamiarem pozbawienia życia pokrzywdzonego, a już w szczególności z bezpośrednim zamiarem pozbawienia życia. Zabezpieczony materiał dowodowy w postaci zdjęć obrażeń pokrzywdzonego jest bardzo drastyczny, lecz jest to element ściśle wrażliwy, bowiem biegła uznała jedynie obrażenia zadane przedmiotem twardym, tępym jakim np. jest kij lub pałka za obrażenia śmiertelne. Pozostałe uderzenia zadane pokrzywdzonemu pozostawiły co prawda widoczne obrażenia na jego ciele, lecz nie miały charakteru zagrażającego jego życiu.

2. błędnym ustaleniu, iż oskarżony I. K. bił pokrzywdzonego pięściami po całym ciele i kopał go, podczas gdy okoliczność ta została ustalona jedynie na podstawie zeznań R. T., który będąc pod znacznym wpływem alkoholu mylił w swoich zeznaniach zarówno poszczególne osoby, jak też podawał informację o większej liczbie osób bijących pokrzywdzonego, niż to ustalił Sąd,

3. błędnym ustaleniu, że obaj oskarżeni uderzali Z. C. drewnianym kijem - trzonkiem od miotły

- po całym ciele, podczas gdy świadkowie zgodnie zeznają co do tej okoliczności, że kijem od miotły, do czasu jego złamania, uderzał pokrzywdzonego tylko A. P.,

4. błędnym ustaleniu, jakoby oskarżony I. K. uderzał pokrzywdzonego R. T. trzonkiem od miotły podczas gdy żaden świadek naoczny nie opisał takiego działania, a sam pokrzywdzony również w tym zakresie przedstawiał sprzeczne relacje, które jak wyżej wskazano są zupełnie niewiarygodne.

Powyższe uchybienia skutkowały błędnym przypisaniem oskarżonemu bezpośredniego zamiaru zabójstwa oraz błędnym opisem sposobu działania oskarżonego, co ma niewątpliwy wpływ również na wymiar orzeczonej wobec niego kary.

III. obraza prawa materialnego tj. art. 148§2 pkt 1 kk poprzez zakwalifikowanie działania oskarżonego I. K. jako zabójstwa ze szczególnym okrucieństwem, podczas gdy czyn ten powinien zostać zakwalifikowany jako pobicie ze skutkiem śmiertelnym w rozumieniu art. 158§3 kk ewentualnie jako czyn z art.148§1 kk.

IV. wymierzenie oskarżonemu rażąco surowej kary, podczas gdy okoliczności zdarzenia, specyfika środowiska i miejsca w którym doszło do czynu oraz brak ustalenia, iż to I. K. zadał pokrzywdzonemu Z. C. śmiertelne ciosy przemawiają za wymierzeniem mu kary zdecydowanie łagodniejszej.

Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny

**Apelacja obrońcy oskarżonego
A. P.**

Ad.1. a) Sąd Apelacyjny nie podziela zawartego w petitum zarzutu poglądu skarżącego, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pozwala na przypisanie oskarżonemu A. P. jedynie zamiaru pobicia pokrzywdzonego. Przyznaje jednak rację skarżącemu, że nie sposób mu przypisać działania w zamiarze bezpośrednim zabójstwa Z. C.. Sąd odwoławczy podziela bowiem pogląd apelującego, że Sąd Okręgowy przydał nadmierną wagę okolicznościom przedmiotowym dokonanej zbrodni nie przydając należytej wagi okolicznościom podmiotowym. Dokonując kontroli instancyjnej zamiaru sprawcy Sąd II instancji miał zatem na uwadze nie tylko sposób działania sprawców ale również protokół oględzin i otwarcia zwłok opisujący doznane przez pokrzywdzonego obrażenia i przyczynę zgonu (k.210-217 akt sprawy).

Nie bez znaczenia dla określenia zamiaru z jakim działał oskarżony A. P. w inkryminowanym czasie pozostaje wskazywana przez skarżącego okoliczność dysponowania nożem i uszczelką, których używał wobec pokrzywdzonego. Istotnie, gdyby chciał zabić pokrzywdzonego, nic nie stało na przeszkodzie aby zamiar ten zrealizować przy użyciu wskazanych narzędzi. Oskarżony nie wykazał się zatem taką determinacją w dążeniu do realizacji zamiaru zabójstwa aby uznać, że zamiar ten był bezpośredni.

Z uwagi na fakt, że ani Sąd I instancji ani Sąd odwoławczy nie stwierdziły podstaw do uznania, że zachowaniem swoim oskarżony

A. P. wypełnił znamiona czynu z art. 156 § 1 kk lub art.158 § 2 kk nie ma potrzeby odwoływania się w tym miejscu do przekonania oskarżonego w zakresie świadomości jaką musi mieć sprawca aby móc przypisać mu jedno ze wyżej wskazanych przestępstw. Na marginesie zatem jedynie wskazać należy, że z uwagi na skutek w postaci śmierci pokrzywdzonego, w kontekście art.156 kk należało podać jego § 3, nie zaś 1 (str.2 apelacji).

Skutku oczekiwanego przez skarżącego nie może przynieść kwestionowanie ustaleń Sądu Okręgowego w zakresie pkt. 1 zaskarżonego orzeczenia skoro zarzut błędów w ustaleniach faktycznych nie jest podniesiony w wywiedzionej apelacji; potwierdza to również treść wniosku apelacyjnego, w którym skarżący nie domaga się zmiany opisu czynu a uznania, że swoim zachowaniem oskarżony wyczerpał znamiona przestępstw określonych w art.158 § 3 kk lub a art.156 § 3 kpk.

Skutecznym argumentem przemawiającym za uznaniem, że oskarżony nie dopuścił się zbrodni zabójstwa nie może być brak ku temu motywów. Sąd Odwoławczy podziela prezentowany w orzecznictwie pogląd, że ustalenie motywu nie jest warunkiem przypisania sprawcy zbrodni zabójstwa (patrz: wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 5 lipca 2019r. w sprawie II AKa 178/19, wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 30 maja 2007r. w sprawie II AKa 84/07; wyroki Sądu Najwyższego: z 5 października 1981r. w sprawie I KR 149/81; z 3 czerwca 1974r. w sprawie I KR 419/73). Ustalenie motywów

działania sprawcy wprawdzie jest jednym z zadań procesu karnego, jednakże w konkretnych sprawach może się okazać, iż nie jest to możliwe, gdyż sprawca czynu przestępnego motywów takich nie ujawnia, materiał dowodowy zaś nie pozwala na ich ustalenie. W realiach rozpoznawanej sprawy oskarżeni przypuścili atak na pokrzywdzonego po tym jak świadek M. G. na pytanie o swój krzywy nos powiedziała, że w przeszłości złamał go jej pokrzywdzony Z. C.; wcześniej zgodnie spożywali alkohol (str.3 uzasadnienia wyroku). Nie sposób wywodzić z tego, że przypuszczając atak na pokrzywdzonego oskarżeni chcieli spowodować jego śmierć.

Skoro Sąd I instancji uznał, że oskarżony A. P. dopuścił się zbrodni zabójstwa w zamiarze bezpośrednim, dodatkowo kwalifikowanym przez szczególne okrucieństwo, nie sposób mu skutecznie zarzucać (str. 2 apelacji), że w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia pominął rozważania dotyczące spowodowania z zamiarem ewentualnym ciężkich uszkodzeń ciała pokrzywdzonego.

Aprobatę Sądu odwoławczego zyskało natomiast stanowisko skarżącego (poparte poglądem Sądu Najwyższego – str. 3 apelacji), że Sąd I instancji przy ocenie zamiaru z jakim działał oskarżony w inkryminowanym czasie przydał nadmierną wagę okolicznościom o charakterze przedmiotowym, nie dokonując pogłębionej analizy okoliczności podmiotowych oraz niezmiernie istotnej kwestii, tj. przyczyny zgonu Z. C.. Nie wszystkie jednak argumenty przedstawione przez skarżącego zyskały aprobatę Sądu II instancji. I tak skutku oczekiwanego przez apelującego nie

może przynieść odwoływanie się do wyjaśnień oskarżonego A. P., w których podał, że po zaprzestaniu bicia oskarżony zaproponował pokrzywdzonemu pomoc, na co ten miał się nie zgodzić. Sąd Okręgowy nie poczynił bowiem takiego ustalenia a skarżący w tym zakresie nie podniósł zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych. Skutku oczekiwanego przez skarżącego nie może zatem przynieść odwoływanie się do zachowania oskarżonego po zdarzeniu, w kontekście zamiaru z jakim działał. Żadnego znaczenia dla oceny zamiaru z jakim działał oskarżony A. P. w inkryminowanym czasie nie ma ocena świadka R. T. co do tego jakie perspektywy przeżycia miał pokrzywdzony po opuszczeniu przez obu oskarżonych miejsca zdarzenia i czy tego rodzaju zachowania miały „ugruntowane źródło w obyczajach panujących w danym środowisku” (str.3 apelacji).

Rację natomiast należy przyznać apelującemu, że brak jest podstaw do uznania, że oskarżony A. P. w inkryminowanym czasie działał z bezpośrednim zamiarem pozbawienia życia Z. C.. Argumentacja przedstawiona w tym zakresie przez Sąd I instancji nie jest przekonująca. Podkreślenia na wstępie wymaga, że śmiertelny charakter miały obrażenia zadane przez oskarżonych kijem, które spowodowały opisane w opinii biegłej skutki. Wskazywane zatem przez Sąd Okręgowy działania mające charakter znęcania się same w sobie nie mogą przesądzać o zamiarze oskarżonych. Z tożsamyh względów o ich zamiarze nie może świadczyć stan upojenia alkoholowego, w jakim w inkryminowanym czasie znajdował się pokrzywdzony. Reakcja zaś R. T., którą powołuje Sąd

I instancji (str.40 uzasadnienia wyroku), miała miejsce już po zakończeniu ataku oskarżonych na pokrzywdzonego, co Sąd ten sam ustalił (str.4 uzasadnienia wyroku). Sąd Okręgowy w argumentacji przyjętego zamiaru popada w wewnętrzną sprzeczność. Z jednej bowiem strony za przejaw zamiaru bezpośredniego zamiaru zabójstwa przyjmuje zachowania oskarżonych wobec pokrzywdzonego (bicie pięściami, kopanie obutymi nogami, rozbijanie płytek gresowych na głowie pokrzywdzonego, zadawanie mocnych ciosów kijem od szczotki, niepowodujące poważniejszych obrażeń użycie noża, podduszanie gumową uszczelką), z drugiej zaś uznaje, że samo bicie, kopanie, zadrapania spowodowane nożem, podduszanie nie daje podstaw do przyjęcia zamiaru zabójstwa a jedynie spowodowania ciężkich obrażeń ciała. Za podstawę przyjęcia zamiaru bezpośredniego zabójstwa Sąd Okręgowy uznał rozbijanie na głowie pokrzywdzonego płytek gresowych oraz uderzenie kijem od szczotki (str.40 uzasadnienia wyroku). Podkreślenia w tym miejscu wymaga, że zgodnie z uznaną z w pełni wiarygodną opinią biegłej z zakresu medycyny sądowej, przyczyną śmierci pokrzywdzonego były skutki uderzeń zadanych kijem. Czynnikiem dodatkowym jedynie, niekorzystnym w mechanizmie zgonu był wstrząs krwotoczny będący skutkiem krwawienia zarówno związanego z uderzeniami zadanyymi kijem, jak i na skutek bardzo intensywnego krwawienia zewnętrznego z doznanych bardzo licznych ran powłok głowy oraz związana z tymi obrażeniami utrata krwi (k.1901 akt sprawy). W ocenie Sądu Apelacyjnego tak poczynione ustalenia nie pozwalają na przypisanie oskarżonym działania w

zamiarze bezpośrednim zabójstwa, tj. tego, że chcieli je popełnić. W pełni natomiast wyczerpuje znamiona zabójstwa w zamiarze ewentualnym, tj. ustalony w sprawie stan faktyczny w pełni pozwala na uznanie, że oskarżeni godzili się na to, że spowodują śmierć Z. C.. Sąd Apelacyjny w niniejszym składzie w pełni aprobuje pogląd Sądu Apelacyjnego w Katowicach zaprezentowany w wyroku z 7 lipca 2005r w sprawie II AKa 213/05: "O zamiarze sprawcy świadczy całokształt okoliczności podmiotowych i przedmiotowych związanych z popełnieniem określonego czynu, przy czym o zamiarze tym decyduje nastawienie psychiczne sprawcy w chwili przystępowania do działania przestępczego lub powstałe w czasie dokonywania. Wnioski o nastawieniu psychicznym sprawcy muszą być nie tylko prawidłowymi pod względem logicznym, lecz jedynymi, wyłączającymi w sposób bezwzględny odmienne również logiczne wnioski. Należy więc udowodnić, że oskarżony, chcąc spowodować u pokrzywdzonego uszkodzenie ciała, swą zgodą, stanowiącą realny proces psychiczny, towarzyszący czynowi, obejmował wyjątkowo ciężki możliwy skutek jakim jest śmierć człowieka." Przenosząc ten pogląd na realia rozpoznawanej sprawy ustalone przez Sąd Okręgowy, a wskazane wyżej w niniejszym uzasadnieniu okoliczności wskazują właśnie na to, że oskarżeni spowodując u pokrzywdzonego uszkodzenia ciała obejmowali swoją zgodą jego śmierć. Podejmowanie bowiem wobec pokrzywdzonego tak wielu ataków, również przy użyciu przedmiotów daje pełne podstawy do uznania, że skutek w postaci śmierci pokrzywdzonego

był przez nich wyobrażony i akceptowany. Tak dotkliwe bicie znajdującego się w stanie znacznego upojenia alkoholowego człowieka w sposób opisany w ustalonym przez Sąd Okręgowy stanie faktycznym dla nieposiadającego żadnych dysfunkcji psychicznych sprawcy musi prowadzić do uznania, że godzi się on na spowodowanie skutku w postaci śmierci. Warto w tym miejscu wskazać na stanowisko zawarte przez Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w wyroku z 16 października 2019r. w sprawie II AKa 315/19: „Dla przyjęcia zamiaru bezpośredniego spowodowania śmierci nie wystarczy, że sprawca taki skutek przewiduje i wykazuje całkowitą obojętność wobec uświadomionej sobie możliwości nastąpienia śmierci pokrzywdzonego”. Przenosząc ten pogląd na realia rozpoznawanej sprawy wskazać należy, że oskarżeni po spowodowaniu u pokrzywdzonego opisanych w wyroku obrażeń w sposób określony w poczynionych przez Sąd I instancji ustaleniach faktycznych pozostawili żyjącego jeszcze pokrzywdzonego bez udzielenia mu jakiegokolwiek pomocy osobiście lub przez osoby trzecie. Jednocześnie, biorąc pod uwagę treść opinii biegłej z zakresu medycyny sądowej, z której wynika, że stan w jakim znajdował się pokrzywdzony po zakończeniu działania oskarżonych (krwawienie zewnętrzne, trudności z oddychaniem) oraz opinie sądowo – psychiatryczne i psychologiczne dotyczące oskarżonych, w których nie stwierdzono żadnych dysfunkcji psychicznych, istnieją pełne podstawy do uznania, że przewidywali skutek w postaci śmierci pokrzywdzonego i wykazali całkowitą dla tego obojętność;

dopuszcili się zatem zabójstwa z zamiarem ewentualnym.

Reasumując zatem – w ocenie Sądu Apelacyjnego - oskarżeni swoim zachowaniem wyczerpali znamiona zabójstwa w zamiarze ewentualnym, w typie podstawowym określonym w art.148 § 1 kk. Brak jest podstaw do uznania, że działali ze szczególnym okrucieństwem. Truizmem jest twierdzenie, że każde zabójstwo jest z natury rzeczy działaniem okrutnym. Ustalenie zatem, że sprawca działał w typie kwalifikowanym tej zbrodni, tj. działał ze szczególnym okrucieństwem wymaga zaistnienia szczególnych okoliczności. W ocenie Sądu Apelacyjnego w realiach przedmiotowej sprawy takie szczególne okoliczności nie zaistniały. Mając na uwadze, że bezpośrednią przyczyną zgonu pokrzywdzonego były skutki uderzenia kijem, pozostałe działania oskarżonych choć drastyczne, nie miały cech szczególnego okrucieństwa w rozumieniu art.148 § 2 pkt 1 kk. Poza sferą obiektywną bowiem, tj. sposobem działania, należy również wykazać sprawcy, że również i subiektywnie, co wyraża się w jego nastawieniu, jego zamiarem objęty jest również przysporzenie pokrzywdzonemu szczególnych cierpień (tak też Sąd Apelacyjny w Katowicach w wyroku z 11 lipca 2002r. w sprawie II AKa 215/02). W przedmiotowej sprawie natomiast Sąd Okręgowy uznając, że doszło do wyczerpania znamion zbrodni zabójstwa kwalifikowanego szczególnym okrucieństwem wskazał jedynie na elementy obiektywne, tj. zachowanie sprawców, pomijając równie ważny element subiektywny (str.42 uzasadnienia wyroku).

Ad. 1. b) Zarzut ten jest o tyle zasadny, że Sąd I instancji istotnie nie dokonał analizy wskazanego dowodu w kontekście wpływu uwarunkowań środowiskowych na linię życia oskarżonego A. P., w szczególności popadania przez niego w konflikty z prawem. Kurator sądowy w konkluzji wskazał, że uwarunkowania środowiskowe oskarżonego nie sprzyjały podejmowanym przez niego próbom zmiany funkcjonowania w obrębie obowiązujących norm społeczno – prawnych (k.410 akt sprawy). Sąd Okręgowy w omawianym zakresie ograniczył się do zreasumowania wyników wywiadu środowiskowego przeprowadzonego przez kuratora, nie dostrzegając wydaje się wskazanych wyżej konkluzji (str.8 uzasadnienia wyroku). Sąd odwoławczy poszerzył materiał dowodowy w tym zakresie o opinię sądowo – psychologiczną (k.1893 – 1898 akt sprawy). Treść opinii – w ocenie Sądu II instancji - potwierdza wnioski kuratora. Biegła zdiagnozowała bowiem u niego niedokształcone rozumienie rzeczywistości społecznej oraz norm etycznych i moralnych a nadto częste działanie pod wpływem okoliczności środowiskowych.

Ad. 1. c) Zarzut rażącej niewspółmierności kary finalnie został uznany za trafny; w toku kontroli instancyjnej doszło bowiem do obniżenia wymiaru orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności. Na wstępie wskazać jednak należy, że skuteczną nie jest argumentacja oparta na forsowaniu poglądu, że A. P. dopuścił się pobicia ze skutkiem śmiertelnym, skoro sądu obu instancji uznały, że dopuścił się zbrodni zabójstwa.

Rację natomiast ma skarżący, że w przedmiotowej sprawie brak jest podstaw do uznania, że wobec oskarżonego A. P. jedynie kara dożywotniego pozbawienia wolności spełni dyrektywy o jakich mowa art.53 § 1 i 2 kk.

Na wstępie podkreślenia wymaga, że niewspółmierność kary zachodzi wtedy, gdy suma zastosowanych kar (i środków karnych), wymierzona za przypisane oskarżonemu przestępstwo, nie odzwierciedla należycie stopnia szkodliwości społecznej czynu oraz nie uwzględnia w wystarczającej mierze celów kary określonych w art.53 kk. Przepis ten określa cztery ogólne dyrektywy wymiaru kary.

Pierwszą z nich jest dyrektywa winy - Sąd przy wymiarze kary zobowiązany jest baczyć, aby jej dolegliwość „nie przekraczała stopnia winy”. Stopień winy wyznacza górną granicę dolegliwości związanej z wymierzeniem kary. Nie można, zatem orzec kary lub środków karnych, których dolegliwość przekraczałaby stopień winy, chociażby za takim orzeczeniem przemawiały inne dyrektywy, np. prewencji ogólnej czy indywidualnej. Wina pełni w tym ujęciu, funkcję limitującą - wyznaczając górną granicę konkretnej kary.

Kolejną dyrektywą sądowego wymiaru kary wymienioną w art.53 § 1 kk jest uwzględnienie stopnia społecznej szkodliwości czynu. Na ocenę zaś stopnia społecznej szkodliwości wpływają okoliczności wymienione w art.115 § 2 kk i są to okoliczności przedmiotowe (do nich należą: rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiar grożącej lub wyrządzonej szkody,

sposób i okoliczności działania, waga naruszonych obowiązków) oraz podmiotowe (tj. postać zamiaru, motywacja), jednakże wszystkie związane są z czynem sprawcy. Motywacja i postać zamiaru, mają również wpływ na stopień winy. Natomiast na stopień społecznej szkodliwości czynu nie mają wpływu - jak wynika to z treści art.115 § 2 kk - okoliczności dotyczące sprawcy niezwiązane z czynem przestępczym. Dyrektywa stopnia społecznej szkodliwości ma sprzyjać wymierzeniu kary sprawiedliwej i powinna nie tylko wyznaczyć górny pułap kary współmiernej do stopnia społecznej szkodliwości konkretnego czynu, ale i przeciwdziałać wymierzeniu kary zbyt łagodnej w przypadku znacznej społecznej szkodliwości czynu.

Trzecią dyrektywą sądowego wymiaru kary jest dyrektywa prewencji indywidualnej, tj. uwzględnienie celów zapobiegawczych lub wychowawczych, które ma kara osiągnąć w stosunku do sprawcy. Kara wymierzona zgodnie z dyrektywą prewencji indywidualnej powinna osiągnąć cel zapobiegawczy, a zatem zapobiec popełnieniu w przyszłości przestępstwa przez sprawcę.

Ostatnią dyrektywą sądowego wymiaru kary jest prewencja ogólna, tj. „kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa”. Jest to dyrektywa pozytywnej prewencji ogólnej, która nie może być pojmowana wyłącznie jako odstraszenie społeczeństwa, a więc wymierzanie konkretnemu sprawcy surowej kary, nawet ponad stopień winy. Tylko, bowiem kara sprawiedliwa, współmierna do stopnia społecznej szkodliwości

konkretnego czynu, a przy tym wymierzona w granicach winy sprawcy, może mieć pozytywny wpływ na społeczeństwo, budzić aprobatę dla wymierzonych kar oraz zaufanie do wymiaru sprawiedliwości - i w ten sposób stwarzać warunki do umacniania, i kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Bezsprzecznie Sąd I instancji ma ustawowo zagwarantowaną swobodę w ferowaniu wyroku, w tym kształtowania wymiaru kary. Rolą zaś Sądu odwoławczego w tym zakresie jest kontrola, czy granice swobodnego uznania sędziowskiego, stanowiącego zasadę sądowego wymiaru kary nie zostały przekroczone w rozmiarach nie dających się zaakceptować. Ustawa traktuje jako podstawę odwoławczą tylko taką niewspółmierność kary, która ma charakter rażącego (art.438 pkt 4 kpk), a która zachodzić może tylko wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można byłoby przyjąć, iż zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez Sąd I instancji, a karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie wspomnianych wyżej dyrektyw wymiaru kary przewidzianych w art.53 kk. Na gruncie art.438 pkt 4 kpk nie chodzi bowiem o każdą ewentualną różnicę w ocenach co do wymiaru kary, ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczasową nazwać można byłoby – również w potocznym znaczeniu tego słowa – „rażąco niewspółmierną”, to jest niewspółmierną w stopniu nie dającym się wręcz zaakceptować. Innymi słowy zarzut

rażącej niewspółmierności kary, jako zarzut z kategorii ocen można zasadnie podnieść tylko wówczas, gdy orzeczona kara, jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, to jednak nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy – a więc, gdy jest w społecznym odczuciu karą niesprawiedliwą. Należy również odwołać się do od dawna utrwalonego w judykaturze i doktrynie poglądu, że zarzut rażącej niewspółmierności kary nie wymaga wskazania nowych, nieznanych sądowi okoliczności, polegać bowiem może na wykazaniu, że okoliczności prawidłowo ustalone mają takie znaczenie i ciężar gatunkowy, których bądź orzeczona kara nie uwzględnia w ogóle, bądź uwzględnia je w stopniu niedostatecznym (patrz: wyrok Sądu Najwyższego z 23.10.1974r. w sprawie V KRN 78/74). Mając na względzie, by rozmiar represji karnej był w pełni adekwatny do stopnia społecznej szkodliwości czynu oskarżonego i winy oraz spełniał swoje cele wychowawcze i zapobiegawcze, a także by uwzględniał wpływ, jaki orzeczona kara powinna wyrzucić w kierunku ugruntowania w społeczeństwie prawidłowych ocen prawnych i stosownego do tych ocen postępowania, jak i potwierdzenie przekonania, że w walce z przestępczością zwycięża praworządność, a sprawca jest sprawiedliwie karany, Sąd Apelacyjny nie znalazł podstaw do utrzymania orzeczonej przez Sąd Okręgowy wobec oskarżonego A. P. kary za przypisany mu czyn.

Kara dożywotniego pozbawienia wolności ma w istocie

charakter eliminacyjny. Ma ochronić społeczeństwo przed najgroźniejszymi przestępcami, nierokującymi poprawy w dłuższej perspektywie czasu. Jej wybór winien być następstwem ustalenia, że w realiach danej sprawy brak jest w zasadzie okoliczności łagodzących a sprawca cechuje się szczególnie społecznymi właściwościami i przejawia głęboką demoralizację. W ocenie Sądu odwoławczego przesłanki te nie zaistniały w realiach rozpoznawanej sprawy.

Na wstępie podkreślenia wymaga, że Sąd Okręgowy nie dostrzegł żadnych okoliczności łagodzących przy wymiarze kary. Aktualnie nie sposób podzielić tego stanowiska, skoro Sąd odwoławczy uznał, że oskarżony działał z zamiarem ewentualnym, nie zaś z zamiarem bezpośrednim spowodowania skutku w postaci śmierci pokrzywdzonego. Okoliczność ta wpływa łagodząco na stopień społecznej szkodliwości czynu a zatem jest okolicznością łagodzącą przy wymiarze kary. Podkreślenia również wymaga, że Sąd odwoławczy z opisu czynu wyeliminował działanie ze szczególnym okrucieństwem i zmienił kwalifikację prawną czynu przypisanego oskarżonemu A. P. przyjmując, że dopuścił się zbrodni zabójstwa w typie podstawowym. Tym samym dolna granica ustawowego zagrożenia z 12 lat obniżyła się do 8 lat pozbawienia wolności.

Sąd II instancji podziela zatem pogląd skarżącego, że orzeczona wobec oskarżonego A. P. kara dożywotniego pozbawienia wolności jest niewspółmiernie wysoka a mając na uwadze powyższe wywody, ogólne i szczególne zasady wymiaru kary wskazane w art.53 §

1 i 2 kk uznał, że karą współmierną, uwzględniającą te wszystkie elementy będzie kara 15 lat pozbawienia wolności. Kara ta bowiem jest w pełni współmierna do stopnia winy i stopnia społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonemu, powinna spełnić zarówno cele zapobiegawcze w stosunku do oskarżonego, jak i potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Sąd odwoławczy rozważając wymiar kary miał na uwadze to, że za czyn przypisany oskarżonemu ustawodawca też przewiduje karę 25 lat pozbawienia wolności. Kara ta również ma charakter eliminacyjny i jako taka – w ocenie Sądu Apelacyjnego - winna być stosowana wyjątkowo; w sytuacji gdy w zasadzie brak jest podstaw do uznania, że nastąpi resocjalizacja oskarżonego. Orzeczenie obu kar o charakterze eliminacyjnym znajduje uzasadnienie, gdy czyn oskarżonego charakteryzuje się wyjątkowością na tle innych przestępstw tego samego typu. Ustalenie, że stopień winy i stopień społecznej szkodliwości danej zbrodni są bardzo wysokie, jest przesłanką konieczną, ale nie wystarczającą, jeżeli wskazane wyżej cele kary spełni kara w niższym wymiarze (tak: Sąd Apelacyjny w Katowicach w wyroku z 23 stycznia 2020r. w sprawie II AKa 519/19, Sąd Apelacyjny w Poznaniu w wyroku z 28 września 2020r. w sprawie II AKa 18/20, Sąd Apelacyjny w Białymstoku w wyroku z 24 kwietnia 2019r. w sprawie II AKa 52/19). Podkreślenia bowiem wymaga, że: „Przesłanki uzasadniające sięgnięcie po karę dożywotniego pozbawienia wolności w odniesieniu do konkretnego sprawcy, muszą zostać ustalone i umotywowane przy uwzględnieniu wszystkich dyrektyw wymiaru

kary sformułowanych przez ustawodawcę”. (postanowienie Sądu Najwyższego z 26 lutego 2020r. w sprawie V KK 382/19). W ocenie Sądu odwoławczego z uwagi na fakt, że obie omawiane kary mając charakter eliminacyjny, orzekać je należy tylko wówczas, gdy brak jest jakichkolwiek okoliczności łagodzących a wzgląd na charakter sprawy przekonuje, że żadna inna kara nie uchroni przed nim społeczeństwa.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego takie przesłanki nie zachodzą w odniesieniu do oskarżonego A. P.. Nie umniejszając wagi wskazanych przez Sąd Okręgowy okoliczności obciążających takich jak: uprzednia karalność i działanie w warunkach recydywy, wysoki stopień winy oraz w pełni zachowana poczytalność w inkryminowanym czasie podkreślenia wymaga, że przyjęcie działania oskarżonego w zamiarze ewentualnym obniża stopień społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu. Nie sposób również pominąć okoliczności, że m.in. wyjaśnienia oskarżonego A. P. pozwoliły na ustalenie roli współoskarżonego I. K. w przebiegu inkryminowanego zdarzenia. Pozytywną prognozę co do tego, że oskarżony A. P. podda się działaniom resocjalizacyjnym Sąd Apelacyjny dostrzega również w poprawie zachowania oskarżonego w jednostce penitencjarnej. Jak bowiem wynika z opinii przesłanej z Aresztu Śledczego w G., od marca 2021r. następuje poprawa zachowania oskarżonego, deklaruje on zamiar kontynuowania nauki celem zdobycia zawodu.

Powyższe, w ocenie Sądu Apelacyjnego wskazuje na to, że dyrektywy wymiaru kary

zostaną wobec oskarżonego A. P. osiągnięte poprzez orzeczenie kary o charakterze resocjalizacyjnym, nie zaś eliminacyjnym. Biorąc również pod uwagę wskazane wyżej okoliczności mające wpływ na wymiar kary, jej cele spełni kara 15 lat pozbawienia wolności.

***Apelacja obrońcy oskarżonego
I. K.***

Ad. I. 1. Zarzut ten okazał się o tyle zasadny, że Sąd odwoławczy dopuścił dowód z opinii uzupełniającej biegłej medycyny sądowej – J. W.. Treść opinii uzupełniającej wskazuje na to, że biegła podtrzymała konkluzje zawarte w protokole oględzin i otwarcia zwłok. W szczególności podkreślenia wymaga, że biegła odniosła się do sygnalizowanej przez skarżącego wątpliwości czy narzędziem jakie zostało zabezpieczone w sprawie można było spowodować obrażenia skutkujące śmiercią pokrzywdzonego. Biegła bowiem powtórzyła, że urazy zostały zadane narzędziem twardym, obłym, jakim mógłby być drewniany kij, pałka. Po okazaniu natomiast dowodu rzeczowego w postaci trzech kawałków kija zastrzegając, że nie ma możliwości identyfikacji indywidualnej narzędzia podała, że noszą one cechy narzędzia twardego, obłego a ich średnice (około 2-3 cm.) korelują ze stwierdzonym u pokrzywdzonego wyglądem podbiegnięć krwawych (k.1901 akt sprawy). Biegła odniosła się również do wątpliwości skarżącego co do czasu zgonu Z. C. wskazując, że nie był to zgon natychmiastowy a został poprzedzony agonią, która mogła trwać od kilku do kilkudziesięciu minut (k.1902 akt sprawy). Wskazać

w tym miejscu należy na sekwencję zdarzeń wynikającą z dowodów zgromadzonych w sprawie, których w tym zakresie skarżący nie kwestionuje. I tak, jak wynika z uznanych za wiarygodne zeznań świadka M. G. (k.1629 akt sprawy) wybiegła ona z pustostanu zaraz po tym jak sprawcy zaprzestali bicia pokrzywdzonego, i taksówką udała się do domu, dokąd dotarła o 19.10. Gdy opuszczała miejsce zdarzenia pokrzywdzony jeszcze żył; podobnie jak wówczas, gdy świadek R. T. wychodził po piwo. Po powrocie świadek ów uznał, że Z. C. nie żyje (k.107v akt sprawy) i po kilku nieudanych próbach, ostatecznie połączył się z telefonem alarmowym o godz.21.10 (zeznania świadka W. G. - k.104v akt sprawy). Istnieją zatem podstawy do uznania, że zgon pokrzywdzonego nastąpił między godz. 19 a 21.

Ad. I. 2. a) Zarzut nie jest zasadny. Za całkowicie dowolne uznać należy przypuszczenia skarżącego (str.8 apelacji), że R. T. zataja swoją wiedzę odnośnie tego kto spowodował obrażenia u pokrzywdzonego. Nie jest bowiem tak jak twierdzi skarżący, że świadek podawał różne wersje tego kto bił pokrzywdzonego, powodów tego działania, przebiegu zdarzenia i jego zakończenia oraz ilości osób opuszczających pomieszczenie w którym doszło do zdarzenia oraz powodów nieudzielenia przez niego pomocy pokrzywdzonemu. Skarżący nie wskazał tych odmiennych zeznań a Sąd Apelacyjny po zapoznaniu się z nimi (k.107v, 660-663, k.1519-1522 akt sprawy) zaistnienia takich różnic nie stwierdza.

Ad. I. 2. b) Zarzut nie jest zasadny. Zeznania świadka M. G. co do tego, że obaj oskarżeni zadawali

pokrzywdzonemu uderzenia kijem (k.1628 akt sprawy) znajdują potwierdzenie w zeznaniach drugiego z naocznych świadków zdarzenia – R. T. (k.1520v akt sprawy). Takie też ustalenia poczynił Sąd Okręgowy (str.3 – 4 uzasadnienia wyroku). Na marginesie zatem jedynie wskazać należy, że przy trafnie przyjętej przez Sąd Okręgowy konstrukcji współsprawstwa okoliczność kto zadał cios pozostaje bez wpływu na odpowiedzialność współsprawców. Istotą współsprawstwa w ujęciu art.18 kk jest bowiem oparte na porozumieniu wspólne działanie osób, z których każda obejmuje swym zamiarem urzeczywistnienie wszystkich określonych przedmiotowych znamion czynu przestępczego. Obiektywnym elementem współsprawstwa jest nie tylko wspólna (w sensie przedmiotowym) realizacja znamion określonej w odpowiednim przepisie tzw. czynności czasownikowej, lecz także taka sytuacja, która charakteryzuje się tym, że czyn jednego współsprawcy stanowi dopełnienie czynu drugiego współsprawcy w ramach dokonanego przez nich podziału ról w przestępczej akcji. Natomiast subiektywnym elementem, a zarazem warunkiem koniecznym współsprawstwa jest porozumienie, oznaczające nie tylko uzgodnienie przez wszystkich współsprawców woli popełnienia przestępstwa, lecz także świadome współdziałanie co najmniej dwóch osób w akcji przestępczej. Porozumienie jest tym czynnikiem podmiotowym, które łączy w jedną całość wzajemnie dopełniające się przestępcze działania kilku osób, co w konsekwencji pozwala przypisać każdej z nich również i tę czynność sprawczą, którą przedsięwzięła inna

osoba współdziałająca świadomie w popełnieniu przestępstwa (patrz: wyrok Sądu Najwyższego z 24 maja 1976r. w sprawie Rw 189/76). Dla przyjęcia współsprawstwa nie jest konieczne, aby każda osób działających w porozumieniu, realizowała niejako własnoręcznie znamię czynu zabronionego, zwane w teorii prawa czynnością czasownikową, lecz wystarcza, że osoba taka – dążąc do realizacji zaplanowanego wspólnie czynu – działała w ramach uzgodnionego podziału ról, co najmniej ułatwiając bezpośredniemu sprawcy wykonanie wspólnie zamierzonego celu. Nadto dla przyjęcia współsprawstwa wystarcza obiektywne współdziałanie w samym wykonaniu, w ramach podziału ról uprzednio uzgodnionych (lub przeprowadzonego dopiero w toku wykonywania czynu), jeżeli każdy ze współsprawców obejmował swym zamiarem (animus auctoris) cały zespół przedmiotowych znamion przestępczego przedsięwzięcia. Współsprawstwo nie oznacza bowiem, że wszyscy współdziałający uczestniczą fizycznie w każdej z czynności wykonawczych, realizujących znamiona przestępstwa. Przedstawiony wyżej pogląd znajduje potwierdzenie w utrwalonym orzecznictwie sądów powszechnych i Sądu Najwyższego (wyrok Sądu Najwyższego z 29 czerwca 2006r. w sprawie V KK 391/05; wyroki Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu: z 21 października 2014r w sprawie II AKa 278/14 oraz z 1 października 2014r. w sprawie II AKa 251/14; postanowienia Sądu Najwyższego: z 11 kwietnia 2014r. w sprawie V KK 408/13, z 1 marca 2005 r. w sprawie III KK 208/04). Przenosząc powyższe rozważania na grunt przedmiotowej

sprawy wskazać należy, że obaj oskarżeni, również jednocześnie atakowali pokrzywdzonego, obaj zatem odpowiadają za skutek jako współsprawcy.

Ad. I. 2. c) Zarzut nie jest zasadny. Nie sposób uznać aby oceny wiarygodności zeznań tego świadka Sąd I instancji dokonał przez przyznanie zeznań świadka R. T.. Sąd bowiem ustalając, że świadek P. S. opuścił pustostan po pierwszych ciosach zadanych pokrzywdzonemu przez oskarżonych oparł się nie tylko na zeznaniach świadka R. T. ale również o zeznania świadka Ł. K., którym świadek P. S. powiedział, że pustostan opuścił dopiero po zadaniu pierwszych ciosów (k.183v akt sprawy).

Ad. I. 2. d) Zarzut nie jest zasadny. Trafnie Sąd Okręgowy nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego I. K., w których podawał, że na miejscu zdarzenia znalazł się w chwili kiedy pokrzywdzony leżał przykryty dużą poduszką a świadek R. T. miał krew na rękach. Pozostaje to bo bowiem nie tylko w sprzeczności ze wskazanymi wyżej zeznaniami świadków ale również z wyjaśnieniami współoskarżonego A. P. (k.131-134, k.159v, k678b akt sprawy). Sam skarżący podnosząc zarzut błędu w ustaleniach faktycznych wskazał, że oskarżony I. K. brał udział w pobiciu pokrzywdzonego, zadawał mu obrażenia używając do tego kija, kafelków (str.4, 10 apelacji). Za całkowicie dowolne, skarżący nie przedstawia bowiem jakiegokolwiek argumentacji w tym zakresie, jest twierdzenie że świadek R. T. widział więcej sprawców pobicia pokrzywdzonego w inkryminowanym czasie. Nie jest również tak jak twierdzi apelujący,

że świadek ten zwlekał z udzieleniem pomocy pokrzywdzonemu. Jak wynika bowiem z jego niebudzących – w ocenie Sądu Apelacyjnego – wątpliwości co do swej wiarygodności zeznań świadka R. T., na poszukiwanie pomocy udał się niezwłocznie po uznaniu, że pokrzywdzony nie żyje. Nie ma również racji skarżący twierdząc, że nie znaleziono żadnego narzędzia, które wyjaśniałoby powstanie śmiertelnych obrażeń u pokrzywdzonego. Jak wynika bowiem ze wskazanej już w niniejszym uzasadnieniu opinii biegłej z zakresu medycyny sądowej, kij, którym – zgodnie z poczynionymi przez Sąd I instancji ustaleniami – posługiwali się oskarżeni stanowi narzędzie odpowiadające rodzajowi obrażeń jakich doznał pokrzywdzony, które doprowadziły finalnie do jego śmierci. Podkreślenia wymaga, że w toku postępowania odwoławczego biegłej został okazany ów kij (który został połamanym w czasie zdarzenia) i biegła potwierdziła, że odpowiada on obrażeniom doznany przez pokrzywdzonego.

Reasumując – nie ma zatem racji skarżący twierdząc, że prawidłowo oceniony materiał dowodowy nie daje podstaw do przypisania oskarżonemu współudziału w zabójstwie Z. C.. Sąd odwoławczy uznał jedynie, że sprawcy działali z zamiarem ewentualnym, do czego odnosił się już w niniejszym uzasadnieniu i do poczynionych tam uwag odsyła nie widząc potrzeby ponownego ich przytaczania. Mają one bowiem przełożenie na prawnokarną ocenę zachowania oskarżonego I. K..

Ad. II. 1. zarzut jest częściowo zasadny; rację ma bowiem skarżący

twierdząc, że brak jest podstaw do przypisania oskarżonemu popełnienia zbrodni zabójstwa w zamiarze bezpośrednim. Do kwestii zamiaru odnosił się już Sąd Apelacyjny w niniejszym uzasadnieniu i do poczynionych tam ustaleń odwołuje się nie widząc potrzeby ponownego przytaczania ich w tym miejscu. Podkreślenia wymaga, że obaj współsprawcy w inkryminowanym czasie podejmowali te same działania wobec pokrzywdzonego. Poczynione zatem przy ocenie apelacji wywiedzionej przez obrońcę oskarżonego A. P. rozważania dotyczące dokonania ich subsumpcji pod określony przepis prawa odnoszą się również do prawnokarnej oceny zachowania oskarżonego I. K.. Podkreślenia również wymaga, że żadnego znaczenia dla prawnokarnej oceny zachowania oskarżonych w przedmiotowej sprawie nie ma to jak inkryminowane zdarzenie oceniali jego świadkowie. Ocena bowiem czy, a jeżeli tak to znamiona jakiego przestępstwa wypełniło zachowanie oskarżonych należy do sądu, nie zaś do stron lub innych uczestników postępowania. Z tego względu wskazywanie na to, że świadkowie R. T. i M. G. ocenili to jako dotkliwe pobicie pokrzywdzonego nie oznacza, że taką kwalifikację prawną czynu automatycznie ma zastosować sąd orzekający. Podnoszenie zatem przez skarżącego, że każdy z narzędzi opisanych w działaniu oskarżonych mógł zostać użyty w sposób bardziej efektywny dla osiągnięcia celu w postaci pozbawienia życia pokrzywdzonego (str.4 apelacji) nie może skutkować uznaniem, że nie dopuścili się oni zabójstwa a jedynie wzięli udział w pobiciu pokrzywdzonego.

Miało to jednak znaczenie – jak już wskazano w niniejszym uzasadnieniu - dla poczynionego przez Sąd odwoławczy ustalenia, że działali z zamiarem ewentualnym, nie zaś bezpośrednim. Podkreślenia w tym miejscu wymaga, że ustaloną przez Sąd I instancji, m.in. w oparciu o opinię biegłej z zakresu medycyny sądowej przyczyną śmierci Z. C. były urazy zadane drewnianym kijem, które godziły w klatkę piersiową powodując złamanie żeber po stronie lewej z uszkodzeniem mięszu płuc oraz krwiakiem i odmą lewej jamy opłucnej. Biegła podtrzymała wskazane wyżej wnioski będąc, zgodnie z wnioskiem obrońcy oskarżonego I. K., słuchaną na rozprawie odwoławczej. Nie ma zatem racji skarżący wskazując w wywiedzionym środku odwoławczym (str.4-5), że uderzenia zabezpieczonym w sprawie kijem od szczotki nie mogły spowodować dużego zagrożenia dla życia pokrzywdzonego. Rację natomiast ma skarżący, że uderzenia kijem skutkowały śmiercią Z. C.; pozostałe uderzenia zaś, choć bardzo dla pokrzywdzonego dotkliwe, nie miały charakteru zagrażającego jego życiu. To również miało wpływ na ustalenia poczynione przez Sąd odwoławczy, że oskarżonym można przypisać jedynie zamiar ewentualny zabójstwa Z. C..

Ad. II. 2). Zarzut nie jest zasadny. Ponownie bowiem podnieść należy, że brak jest podstaw do podzielenia stanowiska skarżącego jakoby świadek R. T. w swoich zeznaniach wskazywał na inne jeszcze osoby jakie w inkryminowanym czasie znajdowały się na miejscu zdarzenia i były pokrzywdzonego. Nadto opisane w tym zarzucie apelacyjnym zachowanie oskarżonego I. K. znalazło również potwierdzenie w

wyjaśnieniach współoskarżonego A. P. (k.131-134, k.159v, k.678b akt sprawy) oraz zeznaniach świadka M. G. (k.1628 akt sprawy).

Ad. II. 3). Zarzut nie jest zasadny. O uderzaniu bowiem pokrzywdzonego kijem również przez oskarżonego I. K. – jak już wyżej wskazano w niniejszym uzasadnieniu - zeznawał świadek R. T. i wyjaśniał współoskarżony A. P..

Ad. II. 4). Zarzut nie jest zasadny. Na wstępie wskazać należy, że w polskiej procedurze karnej nie ma zastosowania zasada „jeden świadek żaden świadek” a zatem wina może zostać ustalona na podstawie jednego dowodu, jeżeli po dokonaniu swobodnej jego oceny zostanie uznany za wiarygodny. Uwaga ta jest czyniona w przedmiotowej sprawie jedynie na marginesie gdyż poza zeznaniami pokrzywdzonego R. T., Sąd I instancji dysponował również dowodem w postaci wyjaśnień współoskarżonego A. P., który podał, że R. T. został uderzony kijem przez oskarżonego I. K. (k.131-134, 159v, 678b akt sprawy) oraz zeznań świadka M. G. (k.1628 akt sprawy).

Reasumując – rację ma skarżący twierdząc, że brak było podstaw do przypisania oskarżonemu działania z bezpośrednim zamiarem zabójstwa pokrzywdzonego. Nie ma jednak racji twierdząc, że doszło do błędu w ustaleniach faktycznych w zakresie opisu sposobu działania oskarżonego I. K.. Sąd odwoławczy odnosił się już do tej kwestii w niniejszym uzasadnieniu i do poczynionych tam uwag odsyła nie widząc potrzeby ponownego ich przytaczania.

Ad. III. Zarzut ten jest zasadny w części w jakiej wskazuje

na podstawie do przypisania oskarżonemu popełnienia czynu z art.148 § 1 kk; nie jest natomiast zasadny w zakresie postulatu o zakwalifikowanie czynu oskarżonego I. K. przypisanego w pkt. I zaskarżonego wyroku z art.158 § 3 kk. Sąd odwoławczy odnosił się już do tej kwestii w niniejszym uzasadnieniu i do poczynionych tam uwag odsyła nie widząc potrzeby ponownego ich przytaczania. Wskazać jedynie w tym miejscu należy, że Sąd Apelacyjny podziela pogląd skarżącego co to tego, że Sąd I instancji dokonując subsumpcji ustalonego stanu faktycznego pod określone przepisy Kodeksu karnego koncentrował się na elementach obiektywnych (wskazywane przez skarżącego zdjęcia obrażeń pokrzywdzonego – str.12 apelacji), pomijając okoliczności subiektywne, które dają podstawę do oceny zamiaru sprawców. Nie sposób również odmówić racji skarżącemu krytycznie oceniającemu argumentację Sądu Okręgowego dotyczącą naruszenia przez oskarżonych zasad gościnności (str.40 uzasadnienia wyroku) mającego wyrażać się w sposobie potraktowania pokrzywdzonego (str.12 apelacji). Nie bagatelizując w najmniejszym stopniu karygodnego zachowania oskarżonych wobec pokrzywdzonego, przyznać należy rację skarżącemu, że środowisko w jakim doszło do inkryminowanego zdarzenia nie cechowało się wysokim poziomem wzajemnego szacunku skoro – jak już wyżej wskazano – sam pokrzywdzony złamał nos świadkowi M. G., powzięcie o czym wiadomości wywołało agresję oskarżonych. Żadnego natomiast – w ocenie Sądu odwoławczego – znaczenia dla oceny

stopnia społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonym nie ma kwestia uprzedniej karalności pokrzywdzonego Z. C. i znajdowanie się jego w inkryminowanym czasie pod wpływem alkoholu (str.13 apelacji).

Ad. IV. zarzut jest zasadny w zakresie w jakim wskazuje na wymierzenie oskarżonemu rażąco surowej kary. Argumentacja podniesiona na jego poparcie nie jest jednak w pełni trafna. Działanie oskarżonych wspólnie i w porozumieniu oraz poczynione przez Sąd Okręgowy ustalenie, że oskarżony I. K. również uderzał pokrzywdzonego kijem, czego skutki stanowiły bezpośrednią przyczynę zgonu nieskutecznym bowiem czynią zarzut, że brak jest ustaleń co do tego, że to oskarżony I. K. zadał pokrzywdzonemu śmiertelne ciosy. Rację natomiast ma skarżący podnosząc, że oskarżony ten wprawdzie wielokrotnie karany, nie odpowiadał jednak w warunkach recydywy.

Pełną aktualność zachowuje argumentacja przedstawiona już w niniejszym uzasadnieniu a dotycząca dyrektyw wymiaru kar o charakterze eliminacyjnym, tj. kary 25 lat i dożywotniego pozbawienia wolności. Również i w odniesieniu do oskarżonego I. K. brak jest podstaw do jej wymierzenia. Za pozytywną prognozą co do tego, że działania resocjalizacyjne będą skuteczne wobec tego oskarżonego przemawia, w ocenie Sądu Apelacyjnego, zachowanie I. K. w jednostce penitencjarnej. Jak wynika bowiem z opinii o oskarżonym nadesłanej w toku postępowania odwoławczego z Aresztu Śledczego w G., poddaje się działaniom resocjalizacyjnym

<p>o czym świadczy brak kar dyscyplinarnych przy jednoczesnym uzyskiwaniu nagród. Zapewniona natomiast w warunkach izolacji więziennej abstynencja spowoduje – zdaniem Sądu II instancji nawyk respektowania powszechnych norm i prawa. Jak wynika bowiem z opinii sądowo – psychologicznej (k.1888-1892 akt sprawy) – uzależnienie od alkoholu utrudnia oskarżonemu I. K. zarówno adaptację społeczną, jak i przestrzeganie prawa .</p>	
<p>Wnioski</p>	
<p>Apelacja obrońcy oskarżonego A. P.</p> <p>1. zmiana zaskarżonego wyroku i orzeczenie co do istoty sprawy poprzez przyjęcie, że oskarżony A. P. swoim zachowaniem wyczerpał znamiona czynu z art.156§3 k.k. lub z art.158§3 k.k. i wymierzenie na tej podstawie nowej złagodzonej kary .</p> <p>ewentualnie :</p> <p>w przypadku uznania, że uchybienia proceduralne nie pozwalają na orzeczenie co do istoty sprawy,</p> <p>2. uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi I Instancji do ponownego rozpoznania.</p> <p>Apelacja obrońcy oskarżonego I. K.</p> <p>1. zmiana kwalifikacji zarzuczonego oskarżonemu czynu na przestępstwo z art. 158§3 kk kodeksu karnego i wymierzenie mu za to łagodniejszej kary,</p> <p>z ostrożności procesowej</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

<p>2. uznanie działania oskarżonego za czyn popełniony w typie podstawowym, w zamiarze ewentualnym i również obniżenie mu kary za to przestępstwo.</p> <p>Nadto</p> <p>3. uniewinnienie odnośnie drugiego z przypisanych oskarżonemu czynów.</p> <p>z ostrożności procesowej:</p> <p>4. o wymierzenie oskarżonemu znacznie łagodniejszej kary.</p> <p>Nadto</p> <p>5. o przeprowadzenie dowodu z uzupełniającej opinii biegłego lekarza sądowego na okoliczność możliwości ustalenia dokładnej godziny zgonu pokrzywdzonego (ewentualnie określenia jaki czas minął od chwili zadania pokrzywdzonemu śmiertelnych ciosów do jego zgonu) oraz tego, czy opisywane przez świadków działania oskarżonych, w szczególności uderzenie kijem od szczotki mogło spowodować tak poważne obrażenia klatki piersiowej pokrzywdzonego, których konsekwencją miał być jego zgon.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosków za zasadne, częściowo zasadne albo niezasadne.</p>		
<p>Apelacja obrońcy oskarżonego A. P.</p> <p>Ad. 1. Wniosek nie jest zasadny wobec niezasadności zarzutów w tym zakresie.</p> <p>Ad. 2. Wniosek nie jest zasadny wobec niezasadności zarzutów w tym zakresie.</p>		

Apelacja obrońcy oskarżonego

I. K.

Ad. 1. Wniosek nie jest zasadny wobec niezasadności zarzutów w tym zakresie.

Ad. 2. Wniosek jest zasadny wobec zasadności zarzutów w tym zakresie.

Ad. 3. Wniosek nie jest zasadny.

Ad. 4. Wniosek jest zasadny w zakresie kary jednostkowej orzeczonej za czyn przypisany w pkt. 1 zaskarżonego wyroku oraz kary łącznej; nie jest zasadny w zakresie kary jednostkowej orzeczonej za czyn przypisany w pkt. 2 zaskarżonego wyroku.

Ad. 5. Wniosek jest zasadny.

OKOLICZNOŚCI UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	PODLEGAJĄCE
1.	Nie dotyczy
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
Nie dotyczy	
ROZSTRZYGNĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
0.11.	Przedmiot utrzymania w mocy
0.1Część wyroku nieobjęta zmianą.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Brak podstaw do zmiany	

0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
0.0.11.	Przedmiot i zakres zmiany
0.0.1 Kwalifikacja prawna czynu przypisanego oskarżonemu w pkt. 1 wyroku, kary orzeczone za ten czyn oraz kara łączna wymierzona oskarżonemu I. K..	
Zwięźle o powodach zmiany	
Zasadność zarzutów apelacji w omawianym zakresie,	

0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
1.1.	<table border="1"> <tr> <td>Nie dotyczy</td> <td># art. 439 k.p.k.</td> </tr> </table>	Nie dotyczy	# art. 439 k.p.k.
Nie dotyczy	# art. 439 k.p.k.		
Zwięźle o powodach uchylenia			
Nie dotyczy			
2.1.	<table border="1"> <tr> <td>Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości</td> <td># art. 437 § 2 k.p.k.</td> </tr> </table>	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.		
Zwięźle o powodach uchylenia			
Nie dotyczy			
3.1.	<table border="1"> <tr> <td>Konieczność umorzenia postępowania</td> <td># art. 437 § 2 k.p.k.</td> </tr> </table>	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.		
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			

Nie dotyczy		
4.1.	Nie dotyczy	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
Nie dotyczy		
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
Nie dotyczy		
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
III. IV.	<p>Przy zastosowaniu art.4 § 1 kk, a mocy art.85 § 1 kk i art.86 § 1 kk orzeczone wobec oskarżonego I. K. kary pozbawienia wolności Sąd odwoławczy połączył i wymierzył karę łączną 15 lat pozbawienia wolności. Z uwagi na bliskość czasową obu przypisanych oskarżonemu czynów oraz wyraźną przewagę stopnia społecznej szkodliwości czynu przypisanego w pkt. 1 zaskarżonego wyroku nad czynem przypisanym w pkt. 2, Sąd Apelacyjny uznał, że kara łączna orzeczona w oparciu o zasadę absorpcji spełni dyrektywy wymiaru kary.</p> <p>Na mocy przepisów § 2 pkt 1, § 4 ust.1, § 17 ust.2 pkt.5 i § 20 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 3.10.2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu orzeczono</p>	

	o kosztach obrony z urzędu udzielonej oskarżonym: A. P. i I. K. w postępowaniu odwoławczym. Nadto, na wniosek obrońcy oskarżonego I. K., w oparciu o § 2 pkt 2 wskazanego wyżej Rozporządzenia orzeczono o zwrocie obrońcy kosztów dojazdu na rozprawę odwoławczą.
1 Koszty Procesu	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
V.	O opłatach i wydatkach w postępowaniu odwoławczym w odniesieniu do obu oskarżonych Sąd Apelacyjny orzekł na mocy art.626 § 1 kpk w zw. z art.624 kpk zwalniając oskarżonych od obowiązku ich ponoszenia uznając, że w aktualnej sytuacji finansowej i perspektywie odbycia długoletniej kary pozbawienia wolności obciążanie ich nimi stanowiłoby dla nich nadmierną uciążliwość i obciążył nimi Skarb Państwa.

1 PODPISY

0.11.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	1.
Podmiot wnoszący apelację	Obrońcy oskarżonych
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wina, kara
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia	

# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych		

	przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.11.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	Zmiana